

Kapitola 3

Podřatý strom

Tři dny po noční návštěvě elfů šel Akvin s otcem do lesa. Ráno posnídali trochu hub, vzali sekery a pily a vyrazili. Akvin namazal několik chlebů ke svačině, věděl, že domů se vrátí až dlouho odpoledne. Samozřejmě si nezapomněl vzít nůž a vzal si i flétnu, kdyby už nemohl sekát nebo řezat a chtěl si trochu odpočinout.

Byl krásný, slunný letní den, obloha téměř bez mráčku. Možná bylo trochu moc horko, ale to nevadilo. Kerga si vykračoval vpředu a měl velmi dobrou náladu.

„Mladíku,“ křikl přes rameno na Akvina, „dneska tě čeká pořádný oříšek. Jen počkej, uvidíš!“

Pořádný oříšek, to bylo otcovo slovo pro celodenní dřinu. Většinou nějaký čerstvě padlý kmen, který Akvin ani nedokázal obejmout, je třeba nařezat, nebo osekat z něj větve a větvičky. Únava a žádné viditelné výsledky. Nebo občas stahat klády z nějakého těžko přístupného místa na cestu. Tatínkovo slovo „pořádný oříšek“ v podstatě pro Akvina znamenalo vlastní úkol, jehož splnění rozhodně nebude jednoduché.

Navíc se Akvin poslední tři dny nějak necítil dobře.

Špatně spal. Celou noc se převaloval a několikrát se probudil. Cítil kolem sebe jakési dusno, nějaký tlak. Jako když tenkrát bylo hodně vody a v přehradě se vytvořila prasklina. Voda vytékala malým proudem, ale stejně každý věděl, že se hráz brzy protrhne. Akvin nevěděl, co se stane, až se protrhne hráz, která kolem něj tvoří ten podivný tlak, ale nedalo mu to spát.

Za všechno mohlo to slovo. Astrální sféry. Akvin nevěděl, co si má myslet. To slovo ho přitahovalo a děsilo zároveň. Byl to, jak si alespoň Akvin představoval, svět za světem. Vzpomínal na Welletova slova. Bylo to něco moc důležitého, co normální člověk nevidí. Co neviděli ani sami Tvůrci. Jen nejmoudřejší Zaguz.

Astrální sféry. Akvin měl pocit, jako kdyby mu elf Well-et ukázal zlatý důl, ale otec mu zapověděl do něj chodit. Jako kdyby ve městě měli cukrovou vatu, ale otec odmítl Akvinovi dát peníze. Jako kdyby strom z nejpříhodnějších na poražení byl lesem zapovězen. Akvin cítil, že pro něj to slovo má mít velký význam. Životně důležitý význam. Ale netušil jaký.

„Tak jsme tady,“ oznámil Kerga, „támhleten mládenec je tvůj.“

Ukázal na mladý strom. Byla to tenká bříza. V průměru měla kolem deseti centimetrů a dosahovala zhruba pětmetrové výšky.

„Tati, není ten strom moc mladý?“ zeptal se Akvin.

„No není nejstarší,“ hodnotil břízu Kerga, „ale brání v růstu ostatním, vidíš?“

Pod stromem rašilo několik malých doubků a široká, listnatá koruna břízy jim brala světlo.

„Dej si pozor, Akvine. Jak je mladá, tak je silná. Vypadá to jako snadná práce tuhle mršku porazit, ale uvidíš, bude to oříšek.“

„Co budeš dělat ty, tati?“ zeptal se Akvin.

„Ále, kousek dál je jedno pořádné bučisko, které potře-

buje seznámit s teu mojou sekerou,“ napodobil otec poměrně věrohodně barbarskou řeč severských národů, „na svačinu jsem zpět.“ Akvin se zasmál a tatínek se odešel poprat se svým bučiskem.

Akvin obešel břízu, jako vždycky, když kácel nějaký strom. Byl to takový jeho rituál. Zároveň si zvolil, kam strom padne. Na severovýchod. Když se to povede, nenarazí do žádného jiného stromu.

Pak hodil na zem batoh a vytáhl sekeru, pilu a svůj nož. Dal je stranou a ze dna torny vyndal své cínové mističky. Z váčku, který také vylovil z hlubin batohu, vysypal do mističky trochu bylinek. Položil cínovou misku na zem a uklekl před strom. Z kapsy vytáhl ocílku a zapálil kousek troudu. Ten přiložil k mističce. Bylinky se pomalu začaly kroutit a do vzduchu stoupal sladký dým. Nesl s sebou obrazce. Tisíce proužků kouře se splétalo a rozplétalo. Dalo se vyzorovat stovky různých tvarů a desítky znamení.

Akvin se kouře vždycky ptal. Tatínek to obvykle nedělal, ale Akvin ano. A dnes se, stejně jako vždy, chtěl zeptat, zda je to ten správný strom a zda mu bude odpuštěno, když ho pokácí. Ale místo toho zašeptal: „Co to jsou astrální sféry?“

Dým se zavlnil. Zbarvil se. Akvin se v něm začal trochu dusit. Kouř ho obklopil a oči se mu začaly plnit slzami. Musel mrkat, ale nemohl si je pořádně promnout, protože musel držet mističku a zapálený troudu. A pak uviděl všude kolem tisíce barev a před sebou cestu, ze které vedlo tisíce odboček a z nich další a další. A ucítil jedním slovem všechno. Zlato, moc, krev, strach, život, lásku, energii.

Ano, energii.

Stačilo natáhnout ruku a vzít si ji.

Akvin to udělal.

Podle Slunce na obloze poznal, že byl nějaký čas mimo. Musel tak hodinu snít. Troud už dávno shořel a v misce zbyl jen popel, z větší části rozfoukán větrem. Akvin věděl, že tatínek se vrátí brzy na svačinu a on ještě ani nezačal. Rychle zapomněl na svůj sen a pustil se do práce.

Postavil se bokem ke stromu a vši silou se rozmáchl. Sekera opsala ladný oblouk a dopadla na kůru. Ta ale byla hodně tvrdá, vlhká a pružná. Sekera se odrazila skoro se stejnou silou, s jakou dopadla a Akvin se zatočil kolem své osy a upadl.

Tiše zaklel. Pak se zvedl a oprášil si kalhoty. Na stromu byl po dopadu sekery malý, nepatrný zářez. Napadlo ho, že si vezme pilku, ale tu myšlenku zavrhl. Ten strom si z něj nebude dělat srandu.

Pořádně se rozkročil a napřáhl se. Počítal do tří a pak vši silou udeřil. Strom ránu opět odrazil a nevypadal, že by utrpěl zvláštní škody, zato sekera se odrazila tak prudce, že jí odlétla hlava do ostružiní.

Akvin nasupeně dokráčel ke keři a přes několik škrábanců vytáhl ostří. Pomocí pařezu, který stál opodál, ho několika údery znovu upevnil na topůrko. Opět ho napadlo, že by pilka byla lepší řešení, ale opět ho zavrhl. Les kolem ztichl. Na stromech se začali slétávat ptáci a sesedávat veverka. Opodál ve stínech postával starý vlk a pozoroval malého kluka se sekerou.

Ten si ničeho nevšímal, došel ke stromu, rozmáchl se a udeřil. Očekávaje zpětnou ránu jí využil a udeřil znovu! A ještě! A ještě jednou!

Liška s mládětem přišli blíž a koukali na chlapce. Stádo laní v čele s velkým jelenem též přišlo na tu podívanou. I několik králíků přihopkalo a na stromě, ne tak, aby byl viděn, ale tak, aby mohl vidět, seděl Wellet. Ten, stejně jako celý hvozd, již věděl, co přijde.

A rána – Buch! A další – Buch! A ještě – Buch!

Akvin se potil, ale vytrval. Na osmileté dítě měl sílu. Svaly se mu pod lehkou halenkou mohutně dmuly.

A rána – Buch! Buch! A – Buch!

Bylo to jako ve válce. Akvin měl před očima rudý závoj. Věděl jen jedno. Ten strom prostě porazí. Umlátí ho.

Další šlupka – Buch! Další – Buch! Buch! Buch!

„NO TAK UŽ PADNI!!!“ vřískl Akvin.

Zahřmělo, ačkoliv na nebi nebyly mraky ani předtím, ani potom, přesto v tu chvíli zahřmělo. Sekera pročísla strom jako by jeho kmen nebyl pevnější než bláto, nebo hrudka másla. Při tom okraje seku byly černé, jakoby spálené. Akvin pustil sekeru a těsně před tím, než se ostří dotklo země, přeskočil jasně viditelný namodralý výboj.

Strom se začal kácet. Tohle bříza nečekala. Vypadala jako bojovník, který se směje nepříteli a neuvědomuje si, že jeho srdce právě zrádný protivník proklál svým mečem. Takový bojovník umírá s nechápavým úsměvem na rtech. Tak padla i tato bříza. Měla za sebou dvacáté třetí jaro.

„Co se to stalo,“ zašeptal Akvin a dopadl opět na kolena, „co jsem to udělal?“

Zvířata, která celou scénu sledovala, stále upírala pohled na mladého dřevorubce a ten si jich stále ještě nevšiml.

„Akvine!“ uslyšel hlas. Komu asi patřil?

„Chlapče, nestalo se ti nic?“

Někdo k němu přiběhl a objal ho. Nevěděl, kdo to je. Nevěděl ani, kdo je on sám. Chtěl jen spát, tak strašně moc spát.

„To bude dobrý, chlapče. To bude dobrý,“ slyšel hlas, který mu konejšivě mluvil do ucha a cítil, jak s ním někdo houpe. Pak usnul.

Kerga si všiml zvířat na palouku. Věděl, že se stalo něco zlého. Pak uviděl strom. Jasný a čistý řez. Čistší, než by dokázala ta nejostřejší pila. Uviděl sekeru, která se

leskla ve slunečních paprscích. Pak se rozhlédl po těch zvířatech. Jako v odpověď na jeho tázavý pohled starý vlk dlouze a okázale zazíval. Pak se otočil a začal mizet v houštinách. Nespěchal. Na co se chtěl jít podívat, viděl. Ostatní zvířata brzy následovala jeho příkladu a pomalu místo, kde se odehrálo něco úžasného, opouštěla.

Kerga sáhl Akvinovi na čelo. Och bohové, bylo studené. Akvin sice dýchal, ale jako by všechno jeho teplo z těla odcházelo. Potřeboval pod deku, a to rychle. Do srubu to bylo něco přes kilometr. Kerga popadl chlapce do náručí a vyrazil.

Na palouku kolem padlého stromu zavládlo ticho. Ptáci odletěli zpívat jinam. Dokonce i stromy jaksi tišily své vrzání a truchlily za svou padlou sestřenicí. Pak z vysoké větve blízké borovice seskočila postava. Došla až k poraženému stromu a něžně se ho dotkla. Na zemi ležel Akvinův batoh, spolu s jeho věcmi a nožem. Wellet uklidil věci do batohu a postavil ho vedle padlého kmene. Pak se podíval směrem ke Kergově srubu a nasál vzduch.

Stál tak několik minut, nebo hodin, možná dní. Přeci, co je pro elfa čas? Pak tiše promluvil: „Nikdo nemůže uniknout svému osudu, ať se on či jeho blízcí snaží sebevíc. Buď s bohy, Akvine.“

Uronil na trávu jednu jedinou slzu a ta se vsákla do země. Elfi esence se dotkla malého semínka, které tam nedávno spadlo, a z něj vyrostla po letech bříza. Větší a silnější než její mladá matka, ale nikdy se nad duby nevyšovala. Oni nad ní vlastně také ne.

Elf potom odešel a na malého Akvina postupem času zapomněl.

*

„Pane! Pane!!! Máme dalšího!“ zařval mladý Trevus a vtrhl do mistrova stanu.

Mistr Karvius seděl za stolem a svého žáka obdařil jedním ze svých nejzlejších pohledů. Pak začal slovy krájet vzduch: „Myslíš si,“ pauza, „že vběhnout do mého stanu,“ další protivná pauza, „aniž bys předvedl byť jedinou ukázkou nějakého vychování, ti vyslouží pochvalu? Trevusi?“ Karvius se zvedl a vykročil směrem ke svému vyděšenému žáku.

„Opravdu se domníváš,“ další přestávka, „že budu snášet takové chování? Že řeknu: ‚Ó, Trevusi. Nebýt toho, že jsem tě pověřil službou u krystalu, tak bychom byli v koncích a nedozvěděli bychom se to!‘ Co myslíš, červe? Odpověz!“

Trevus stihl zblednout tak, že jeho pleť byla nyní téměř průsvitná. Náhle neměl v ústech dost slin, aby mohl polknout. Bylo mu mdlo a litoval, stejně jako už mnohokrát předtím, že se kdy dostal do spárů té svini jménem Karvius.

„Pa-pane,“ vykřikl, „omlouvám se, pane. Máme další zřídlo. Myslel jsem, že to budete chtít vědět.“

Karvius ho ještě obdařil jedním ze svých významných pohledů, pod kterými by se slabší povahy dávno zhroutily, a pak se zeptal: „Dobrá, jak daleko?“

„Jedná se podle nás o malého chlapce, ale to nevíme jistě, a...“

„Ptal jsem se,“ začal zase Karvius ukrajovat slova, „jak daleko, až budu chtít vědět, o koho se jedná, tak se tě zeptám!“

„Znovu se poníženě omlouvám, mistře,“ zkusil Trevus trochu zavrtat svou hlavu do Karviusova pozadí. Věděl, že to nebude mít valný vliv, ale vždycky zkoušel všechny možnosti. Naštěstí to Karvius přešel.

„Je to asi týden cesty od nás,“ pokračoval Trevus, „několik hodin od vesnice Sarakesh. Zřídlo se podařilo podtít strom pomocí nějakého energického výboje. Myslím, že...“

„Nejsi tu od toho, abys myslel, Trevusi. Ne, že bys toho

byl vůbec schopen,“ uťal ho krutě Karvius.

„Sbalte se, okamžitě vyrazíme. Směr Sarakesh.“

Trevus se uklonil, jak kázala etiketa, a zmizel. Venku počítal do pěti, aby opět nabyl vnitřní klid a pak začal komandovat své pomocníky, aby zabalili tábor. Děti naložili zase do vozu. Už se ani nebránily. Trest tří denní hladovky dělal divy, to se muselo Karviusovi nechat.

Tábor byl poklizen do půl hodiny. Pak už jen zapřáhnout koně za povoz a ještě jednou přepočítat děcka. Počet seděl a Trevusovi spadl obrovský kámen ze srdce. Sběratelé talentů, jak si tito čarodějové říkali, vyrazili na cestu do Sarakeshe. Cestou nabrali ještě dalších pár talentů, ale tak silné zřídlo, jaké vytrysklo v sarakeshských hvozdech, to Trevus nepamatoval. A Karvius nezažíval příliš často.